

Posudek vedoucího diplomové práce

Jana Novotná

ROD BARTOŇŮ NA ZÁMKU NOVÉ HRADY

Univerzita Karlova v Praze, Pedagogická fakulta, Praha 2010.

Osudy nové šlechty 19. a 20. století patří mezi stále populárnější historická a společenskovědní témata. Mezi dynastie, které se díky svým podnikatelským, uměleckým či jiným kvalitám dočkaly povýšení do šlechtického stavu byl i rod rytířů Bartoňů z Dobenína. Původně selská rodina usazená na Náchodsku se během druhé poloviny 19. století posunula mezi „kapitány“ českého průmyslu a sehrála významnou roli v českém národním hnutí. Její význam nepoklesl ani po vzniku Československé republiky. Teprve komunistický převrat roku 1948 na řadu let ukončil jejich působení na našem území, kam se potomci poúnorových emigrantů vrátili teprve po listopadu 1989.

Jde o téma nesmírně zajímavé, ovšem vzhledem k charakteru práce také náročné na znalosti reálií, literatury i pramenů. Autorka diplomové práce Jana Novotná přistoupila ke svému úkolu velmi svědomitě a s rozmyslem. Práci rozdělila do logicky členěných kapitol, přičemž první (Zámek Nové Hrady) má vzhledem k zaměření práce spíše charakter odborného úvodu. Samotné jádro studie tak představují kapitoly 2. až 6. zabývající se dějinami rodu Bartoňů, získáním zámku Nové Hrady, jeho převodem na spřízněný rod Čerychů, konfiskací a obdobím po roce 1989.

Již ze zběžného pohledu je patrné, že autorka věnovala své práci obrovské množství energie. Bohužel vzhledem k zaměření svého studia a absenci intenzivnějšího historického studia se při psaní dopustila i prohřešků. Především jde o přebírání velkých částí textů, které bez větší invence a jen po drobné úpravě začleňuje do vlastní práce. Vzhledem k tomu, že má tendenci přejímat i styl prací, ze kterých čerpá, působí její studie v důsledku značně neurovnaně. Samotný text má také řadu dalších nedostatků – nikoli snad po pravopisné, jako spíše po obsahové a literární stránce. V některých případech bez zjevných důvodů autorka „skáče“ z jednoho období do druhého: např. na s. 10 „Zdeněk Kostka z Postupic vládl také na Kolodějích (dnešní část Prahy 9, upravena pro vládní účely), ale nejvíce je spojován s pobyváním na Nových Hradech.“ Od věci by také nebylo rozvádět, či alespoň vysvětlovat zkratky (J. M. C. – s. 12 a 13).

Za problematickou můžeme chápat i prakticky celou druhou kapitolu (části 2. 1. až 2. 6), ve kterých se autorka zabývá původem rodu Bartoňů. Vychází totiž převážně pouze z jediného zdroje (J. Charvát, Kronika rodu Bartoňů) a tato část, tvořící páteř celé studie, tak má spíše charakter prosté kompilace vzniklé převyprávěním staršího textu.

Naopak přínosné jsou ty pasáže, ve kterých autorka využívá vlastního výzkumu – zejména části věnované prodeji velkostatku Nové Hrady na počátku 20. století (část kapitoly 1. 2, kapitola 4 a kapitola 5). V sedmé kapitole pak autorka zachytila svůj rozhovor s vnukem Cyrila rytíře Bartoně PhDr. Ladislavem Čerychem. Závěr práce splňuje standardní kritéria, pouze v seznamu literatury chybí výpis archivních fondů, ze kterých J. Novotná čerpala. Je třeba konstatovat, že diplomová práce Jany Novotné je především mimořádně pilná a že

autorka přistupovala ke své práci svědomitě. Výše zmíněné nedostatky doporučuji projednat v diskusi během obhajoby, při které by autorka měla vysvětlit i svůj záměr a způsob práce.

V Praze 2. ledna 2011

doc. PhDr. Jan Županič, Ph.D.

Katedra občanské výchovy a filozofie
Univerzita Karlova, Pedagogická fakulta